

Один МАГНОЛІЯ

Я дивлюся на Генрі, який розвалився на ліжку свого брата. Його обличчя насуплене: розв'язує sudoku. Гадки не маю, що він у ньому знаходить, але так було завжди, навіть у дитинстві. Щоправда, тоді Генрі подобалися оті штучки, де треба шукати слова, але вже у *Varley* він відкрив для себе sudoku. Генрі гризе олівець, а його очі перетворюються на дві вузьенькі щілини.

Я й собі заглядаю у збірник і тицяю в один із порожніх квадратиків.

— Сімка, — кажу я.

Генрі відштовхує мою руку й сердито зиркає.

— Мені не потрібна твоя допомога.

Я насуплююся.

— Фу, як грубо.

— Груба тут тільки твоя відверта й обурлива незацікавленість мистецтвом sudoku.

— Навряд чи це можна назвати мистецтвом, — заперечую, але Генрі пропускає ці слова повз вуха.

— Грубо ще те, — продовжує він, — що ти щось у цьому тямиш, і мене це дратує.

Я закочую очі й перегортаю сторінку свіжого випуску італійського *Vogue*.

Генрі трішки бурчить про те, що насправді я геній і у школі мені варто було присвячувати більше часу математиці, але я не звертаю на нього уваги.

8 Натомість показую фото сукні, яка мені взагалі не подобається.

— Вони пошили її із саржі! Чудні.

На губах Генрі грає саркастична усмішка.

— Дійсно, дуже чудні.

— Зараз літо... — роблю паузу, але на обличчі Генрі не з'являється того жаху, на який я очікувала. — А це зимова тканина.

Він знову втуплюється у своє судоку. Раптом чується грукіт вхідних дверей — і ми з Генрі зустрічаємося поглядами.

— Парксі? — гукає мене Бі Джей.

Обожнюю це прізвисько — відчуваю, ніби мені знову п'ятнадцять. Бідж так мене називав, коли ми ще ходили до школи та зустрічалися. І тепер, після заручин, знову почав так кликати.

— Я тут, — кричу у відповідь і вистрибую з ліжка. — Ну ж бо, хутко, — наказую Генрі й починаю розправляти ковдру. — Швидше! Забирайся!

Генрі розправляє ковдру на своїй половині й жбурляє збірку судоку в інший бік кімнати — утім, та потрапляє прямо в обличчя його брата, який саме заходить.

Із моїх грудей виривається легенький смішок, і я незграбно сідаю на наше ліжко *Savoir Winston & №4v* з оббивкою із кремового букле. Це ліжко ми робили на замовлення.

— Привіт, — широко всміхаюся.

Бі Джей примружується.

— Привіт.

У дверях показується голова Крістіана. Він дивиться то на мене, то на Генрі, а потім починає реготати. Заходить до кімнати й стає поряд з Бі Джейм.

Бідж киває на нас із Генрі.

— Ви разом лежали в ліжку?

— Та ти що, — я рішуче хитаю головою.

Генрі теж заперечно хитає головою та знижує плечима.

— Ні-ні, — і далі заперечую, — ти нам заборонив, і ми тебе послухалися.

Генрі киває, погоджуючись із моїми словами.

— Це, звісно, само собою зрозуміло, але Генрі точно не їв сандвіч на твоєму боці ліжка, адже, — я кидаю погляд на Генрі й кажу крізь зціплені зуби, — якби щось таке зробив, — а нічого такого не відбулося — то це було б просто божевільям і видало б нас із потрухом. Та якщо раптом щось побачиш... скажімо, щось таке, що нагадує крихти, то знай, що це просто миші нанесли, або... гм, голодний привид пролітав, чи щось таке.

Бі Джей проводить руками по волоссю й важко зітхає.

— Чому ви не хочете сидіти в добаній вітальні? — у його погляді помітно роздратування. — Вона ж відпадна.

Саме Бідж облаштував вітальню, і він нею дуже пишається.

— Це правда, — знову киває Генрі.

Бі Джей має рацію, вітальня й справді просто неймовірна.

Крістіан спирається на одвірок і задоволено дивиться на всіх нас.

— Навіть в *AD* згадували про нашу вітальню, — нагадує Бі Джей.

Це теж правда. *Architectural Digest* виклали на *YouTube* відеоогляд нашої вітальні, хоча обрали для цього не надто вдалий час для Повного набору, тож при

10 згадці про AD з грудей Крістіана виривається сердите й водночас захисне фиркання.

Я кидаю на нього погляд, бо Бі Джей не просто пишається своєю вітальнею, він надзвичайно — і дуже дивно — пишається своєю вітальнею. Щоб ви собі уявляли, так можна пишатися, мабуть, народженням дитини абощо.

Тож так, він надає тій вітальні занадто багато ваги, але мені начхати на людей, які зневажливо ставляться до будь-яких починань Бі Джей. Мені важливі всі його задуми, навіть ті, яких я сама до кінця не розумію.

— Ми все зрозуміли, — кидаю на Біджа заспокійливий погляд, підходжу до нього, беру його руки й кладу на талію. — Мені подобається вітальня. Ти — великий молодець.

Мій наречений підіймає брову.

— Але?..

Але я нічого не відповідаю! Підтискаю губи, адже не хочу завдати болю хлопцеві, якого кохаю понад усе на світі. Він справді гарно впорався. Вітальня (це правда) має неймовірний вигляд. Стиль середини століття, багато світла й теплих відтінків, але...

— Старий, там не дуже затишно, — Генрі кривиться, а Бідж заочує очі й починає щось бурмотіти собі під носа. — А ще... скажімо так, важко вмоститися вдвох на диванчику.

— Це правда, — киваю я.

— Це ж Ганс Вегнер! — Бі Джей із недовірою дивиться на нас. — Той диван коштує тридцять сім тисяч фунтів.

— Ага, — Крістіан і собі знизує плечима, — але ціна не дорівнює комфорту, хіба ні?

11 — Але, мабуть, йому не так уже й важливий комфорт, правда ж, Бі Джей? — Генрі підморгує братові, а Бідж кидає на мене незадоволений погляд.

Я дивлюся на свого нареченого широко розплющеними очима, у яких має читатися вибачення.

— Він і справді дуже... ковзкий. Ти й сам це знаєш, — кажу, піднявши брови. — Ми намагалися займатися на ньому сексом, але я просто зісковзнула вниз! Ніби пінгвін на льоду.

Його брови повзуть догори.

— Але ж ми з цим упоралися.

Я легенько хитаю головою.

— Ні, ми просто продовжили на підлозі.

У пам'яті Бі Джей виринає цей спогад, і він усміхається. Що більше деталей пригадує, то ширшою стає усмішка. Ми найкращі в сексі — він та я.

— О так, — Бідж дивиться мені у вічі, а я бачу, як позаду нас кривиться Генрі.

Крістіан киває і ляскає мене по руці.

— Нічого собі... Секс на підлозі. Я й не думав, що ти, Паркс, на таке здатна.

Бі Джей ледь помітно мені підморгує.

Генрі потягується й знову сідає на ліжко. Бідж піднімає збірку sudoku й жбурляє в брата.

— Досить зависати в нашому ліжку!

Генрі хитає головою.

— Не можемо, — він вимовляє це так, ніби перепрошує.

Бі Джей підіймає брови.

— Це ще чому?

— Твоє ліжко надто зручне, — Генрі просто хоче побісити брата. — Можна поставити таке саме в мою кімнату?

— Старий, скільки разів повторювати... — Бі Джей кидає на Генрі серйозний погляд. — У тебе немає тут кімнати.

— Ну... — я нерішуче хитаю головою.

— Типу є, — каже Генрі.

Останнім часом Крістіан не так часто заходить до них — гадки не маю чому. Я навіть не впевнена, чи могу з чистою совістю називати це місце «їхнім». Думаю, колись це означення було цілком підходящим, навіть доречним, але тепер Генрі, який зазвичай любить бувати на самоті, частіше обирає товариство.

Тож якщо Ген «не має тут кімнати» лише тому, що його брат не хоче з ним жити, це не означає, що в нього насправді немає тут кімнати.

Крістіан лягає на ліжко, валяється так кілька секунд, потім підводиться на ліктях і дивиться на нас.

— Вау, бро, воно триндець яке зручне!

Я знову залажу на ліжко й сідаю посередині.

— Правда? — широко всміхаюся.

Крістіан повільно киває, далі насолоджуючись комфортом.

— Тут значно зручніше, аніж там...

Бі Джей фиркає, а потім і собі лягає на ліжко, бере один із дурнувятих журнальчиків та починає його гортати.

Розумію, що не варто їх купувати, але там завжди пишуть про нас, а я хочу знати, що про нас кажуть люди.

Оглядаю нашу спальню: світлі стіни, гігантське біле ліжко, що нагадує хмаринку, довгі, хвилясті, білі штори... Мені подобається, що маємо «нашу спальню». За всі ті роки, що ми були разом, це вперше у нас є кімната.

Звісно, у школі ми мали свої кімнати, і коли це було можливо, пробиралися одне до одного. На вихідних ночували разом або в його будинку, або в моїх батьків. Купу разів ділили кімнати або ліжка, але водночас ніколи не мали власної спальні. Ніколи не мали «нашого» ліжка, яке не доводилося б ділити з іншими, і «нашої» кімнати, де щоночі ми б засинали і шоранку прокидалися б. Поруч.

Навіть якби нам за кімнату слугувала картонна коробка, я однаково любила б її, головне — аби поряд був Бі Джей. Хоча кого я обманюю — звісно ж, я дуже перебільшую, а втім, ви ж розумієте, про що я?

Бі Джей облаштував увесь будинок, обрав меблі й різні дрібнички. Я не мала... не могла тоді цього робити, розумієте? Після тих подій минуло не так багато часу, і я просто не могла зібратися докупити. Єдине, що для цієї квартири обирала я, — наше ліжко й матрац. Звісно, це не змагання (та якби навіть ми змагалися, мені хотілося б, аби переміг Бідж), але найзручніше місце в цьому будинку — наше ліжко.

Повзу по гігантській хмаринці, де ми всі розвалилися, до свого нареченого, обіймаю і дивлюся на нього цуценячими очима.

Він підозріло примружується.

— Не треба на мені застосовувати оці твої штучки. Я невинно знизую плечима.

— Ну я б застосувала їх на дивані у вітальні, але вони б теж там не втрималися.

Бі Джей ледь стримує сміх, хитає головою та перегортає наступну сторінку. А потім я бачу це.

«Лондонські коханці» — така назва цієї «статті» (якщо це взагалі можна так назвати). Ще там кілька фотографій, де ми з Біджем і закохані милі парочки